

Arrest

nr. 277 148 van 7 september 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 februari 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 januari 2010 onder de naam M. A., M. S. om internationale bescherming. Omdat verzoeker geen tijdig gevolg geeft aan een oproeping om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) wordt hij op 26 februari 2010 geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 8 april 2010 dient verzoeker onder de naam M. S. M. (alias M. E. J.) opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 april 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 95 848

van 25 januari 2013 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 8 juli 2013 België opnieuw binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 16 juli 2013 andermaal om internationale bescherming. Op 30 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Op 21 februari 2014 beslist de adjunct-commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 21 november 2018 veroordeelt de correctionele rechtbank te Luik verzoeker tot een gevangenisstraf van veertien maanden (met uitstel voor vijf jaar) en een geldboete van in totaal vierhonderd euro of vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen (met uitstel voor drie jaar) voor het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsonbekwaamheid tot gevolg en verboden wapendracht op 19 januari 2017 en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsonbekwaamheid tot gevolg op 3 oktober 2017.

1.5. Op 4 februari 2020 veroordeelt het hof van beroep te Luik verzoeker tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van in totaal 24.000 euro of vervangende gevangenisstraf van één maand voor mensensmokkel en bendevoorming, gepleegd in de periode tussen 1 januari 2015 en 18 september 2018, en bedreigingen op 27 september 2015.

1.6. Bij schrijven van 5 juni 2020, ontvangen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 juni 2020, verzoekt de directeur-generaal van de DVZ de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

1.7. Verzoeker wordt op 24 februari 2022 gehoord op het CGVS teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten.

1.8. Op 19 april 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Op 22 januari 2010 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties onder de naam M(...) A(...), M(...) S(...) (O.V. (...)). U verklaarde toen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een Irakees te zijn afkomstig uit Baquba, provincie Diyala, Centraal-Irak. U verklaarde verder in 2005 Irak te hebben verlaten. Via de Koerdische autonome regio (KAR), Turkije, Griekenland en Denemarken, reisde u naar Zweden waar u volgens Eurodac op 14 augustus 2007 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde dat u vervolgens via Italië naar Griekenland reisde waar u volgens Eurodac op 10 juni 2008 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde dat u via Turkije opnieuw naar Baquba reisde waar u anderhalf jaar verbleef alvorens opnieuw Irak te verlaten en via Syrië en Turkije naar België te reizen. U verklaarde eveneens dat uw vader in 2008 overleed.

Aangezien u niet reageerde op uw oproep vanwege de DVZ werd u op 26 februari 2010 geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek.

Op 8 april 2010 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties ditmaal onder de naam AL-A(...), M(...) S(...) M(...) (O.V. (...)). U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn, afkomstig uit Baquba, provincie Diyala, Centraal-Irak. U verklaarde voorts dat uw vader tijdens het Baathregime de ‘mudir’ (directeur) van ‘Mukafahat Am Baquba’, een afdeling van ‘al Amn al Am’ (algemene veiligheidsdienst) was. Uw moeder was tijdens het Baathregime ‘Udu Fara’ (lid van een afdeling) voor de vrouwenafdeling van de Baath in Baquba.

Na de val van het Baathregime begon uw vader te werken bij de Haras Watani (nationale garde) op de luchthaven van Adnan Khairullah in de buurt van Khalis. Hij klom op tot de graad Aqid (kolonel). Eind 2006

werd uw vader aangevallen omwille van zijn vroegere en huidige functie. Uzelf raakte bij deze aanval zwaargewond.

U en uw vader vertrokken in 2007 uit Irak. Via Griekenland gingen jullie naar Zweden, waar uw vingerafdrukken op 14 augustus 2007 afgenomen werden. Uw vader besloot terug te gaan naar Irak, maar u bleef in Zweden. Toen uw vader terugkeerde naar Irak, werd hij op de luchthaven van Bagdad ontvoerd.

Eind 2007 belden de ontvoerders uw tante in Zweden en eisten 70.000 euro. Uw familie betaalde geen losgeld en uw vader bleef vermist.

Uzelf bent na zeven maanden in Zweden en de Zweedse beslissing om u te repatriëren naar Griekenland, naar Duitsland vertrokken. Daar werd u na drie maanden gerepatriëerd naar Griekenland, waar u op 10 juni 2008 aankwam. Vanuit Griekenland reisde u verder naar Irak, waar u in de loop van 2008 opnieuw aankwam. U ging er werken voor de 'Haras Watani' in de rang van 'Jundi' (soldaat).

Begin mei 2009 was er een poging om u te ontvoeren. U werd verscheidene keren gestoken met een mes en uw zus Z(...) kwam om bij deze ontvoeringspoging. U verbleef in het ziekenhuis van Baquba van 5 tot 19 mei 2009. Op 8 mei 2009 werd jullie huis verwoest door Al Qaeda. Op 2 januari 2010 verliet u Irak en op 19 of 20 januari 2010 kwam u in België aan. Op 15 maart 2010 werd u opgepakt door de politie in Antwerpen wegens illegaal verblijf en op 8 april 2010 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 02/11/2006 (origineel), een kopie van uw nationaliteitsbewijs dd. 11/02/2009, twee foto's verwoest huis, exemplaar medisch rapport Baquba dd. 21/05/2009 (origineel), exemplaar certificaat ziekenhuisopname en -ontslag dd. 21/05/2009 (origineel), exemplaar politiedossier dd. 03/06/2009 (origineel) en 3 cd-roms medische behandeling in België (origineel).

Op 27 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 januari 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Op 16 juli 2013 verzocht u opnieuw om internationale bescherming in België. U haalde dezelfde elementen aan die u opwierp tijdens uw eerste verzoek. U voegde daar nog aan toe dat uw moeder en zus nadat zij op 27 augustus 2012 in huis verkracht werden door leden van Al Qaida, voor uw ouderlijk huis vermoord werden. Dit zou gebeurd zijn tijdens rellen tussen Al Qaida en het leger in uw wijk. U verklaarde dat uw vader nog steeds spoorloos was en dat uw huis intussen werd ingenomen door mensen die een hoge rang hebben in het leger.

Ter staving van uw verklaringen legde u de originele overlijdensaktes van uw moeder en zus neer dd. 27/08/2012 en 3 attesten van de onderzoekrechtbank in verband met de verdwijning van uw vader dd. 21/12/2008.

Op 24 februari 2014 besliste het CGVS u de vluchtelingenstatus te weigeren. De subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet wegens de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, met name de provincie Diyala (Centraal-Irak).

Op 21 november 2018 werd u door de Correctionele rechtbank te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden (met uitstel van vijf jaar) voor het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsonbekwaamheid tot gevolg en verboden wapendracht (met name een mes) op 19 januari 2017 en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsonbekwaamheid tot gevolg op 3 oktober 2017.

Op 4 februari 2020 werd u door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar aangezien u zich in de periode tussen 1 december 2010 en 11 januari 2019 schuldig had gemaakt aan mensensmokkel, met als omstandigheid dat u misbruik maakte van de kwetsbare situatie waarin uw slachtoffers zich bevonden, en bendevoering; en aangezien u zich op 27 september 2015 schuldig had gemaakt aan bedreigingen, zowel mondeling als via handelingen.

Op 24 juni 2020 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (dd. 05/06/2020).

Op 2 februari 2022 werd u door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 24 februari 2022 teneinde u de kans te geven mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten. Tijdens dit persoonlijk onderhoud legt u een origineel Iraaks paspoort voor. Daarnaast stuurde u nog een scan van de overlijdensakte van uw vader voor en een foto en video-opname van zijn graf.

B. Motivering

Op 24 februari 2014 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, met name de provincie Diyala (Centraal-Irak).

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op nieuw elementen in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik van 21 november 2018 en een arrest van het Hof van Beroep te Luik van 4 februari 2020:

A. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik (dd. 21.11.2018) blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 14 maanden (met uitstel van vijf jaar) wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en verboden wapendracht op 19 januari 2017 en wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen op 3 oktober 2017.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. Het vonnis stelt dat de feiten bewezen worden geacht, blijk geven van een criminele ingesteldheid, en enkel kunnen leiden tot de zwaarste straf. Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met:

- de onaanvaardbare aantasting van de fysieke integriteit van anderen;*
- het geweld waarmee de fysieke agressie gepaard ging en die leidde tot werkonbekwaamheid van het slachtoffer;*
- de duidelijke neiging om problemen op te lossen middels fysiek geweld;*
- het feit dat betrokkene zich niet bewust is van het onaanvaardbaar karakter van zijn daden;*
- het strafblad van betrokkene, dat zich op dat moment "beperkte" tot verkeersovertredingen.*

Gezien de afwezigheid van antecedenten qua geweldsdelicten werd uitstel van de gevangenisstraf (en boete) verleend, mits inachtneming van een aantal voorwaarden.

B. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Luik van 4 februari 2020 blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar aangezien u zich in periode tussen 1 december 2010 en 11 januari 2019 schuldig maakte aan mensensmokkel, met als omstandigheid dat u misbruik maakte van de kwetsbare situatie waarin uw slachtoffers zich bevonden en aan bendevoering; en dat u zich op 27 september 2015 schuldig maakte aan bedreigingen, zowel mondeling als via handelingen.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde arrest blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

De handelingen worden als één strafbaar geheel beschouwd waarvoor slechts één straf toepasselijk is, namelijk de zwaarste, en waar bij de bepaling van de strafmaat volgende elementen in overweging werden genomen:

- De aard en de ernst van de feiten;*
- de schending van de openbare trouw;*
- het manifest gebrek aan enig respect ten aanzien van de regels met betrekking tot de toegang tot het territorium, en de sociale norm dat het niet is toegestaan om deze ongestraft te overtreden;*
- de omstandigheid dat de betrokkenen gedreven door illegaal winstbejag minachting toonden voor enige morele of sociale overweging;*
- de dringende noodzaak om de betrokkenen te ontraden in hun misdadigheid te volharden.*

Tegelijk hield het Hof van Beroep rekening met de mate waarin u bij de feiten betrokken was en de vaststelling dat uw bijdrage aan de u ten laste gelegde feiten minder belangrijk was dan die van uw kompaan.

Gezien het bovenstaande kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, §2 ingetrokken.

U werd op 24 februari 2022 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U stelt immers dat u nooit iets met mensensmokkel te maken zou hebben gehad. U beweert dat uw paspoort dit bewijst aangezien er geen stempels in voorkomen terwijl mensensmokkelaars veel reizen. Verder verwijst u naar een telefoongesprek met uw broer die ook naar België wilde komen. U zou toen gezegd hebben dat u hem niet kon helpen en dat hij zijn eigen weg moest zoeken, wat volgens u ook bewijst dat u geen mensensmokkelaar was. Voorts stelt u dat u enkel mondelinge dreigementen zou hebben geuit en geen wapens zou hebben gedragen. De rechter zou u gezegd hebben dat u psychologische problemen had en dat u zich moest laten behandelen. U geeft eveneens aan dat iemand anders uw telefoon zou hebben gebruikt waardoor u veroordeeld werd (CGVS 24/02/2022, p. 4, 5).

Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze verklaringen allerminst volstaan om de pertinente en uitgebreide vaststellingen die tot uw veroordeling(en) hebben geleid en die duidelijk staan weergegeven in het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik (dd. 21.11.2018) en het arrest van het Hof van Beroep te Luik (dd. 4.02.2020) te weerleggen.

Het feit dat er geen stempels in uw paspoort voorkomen bewijst uiteraard niet dat u niet betrokken was bij mensensmokkel. Zoals in het arrest staat aangegeven opereerde u vanuit België en reisde u binnen Schengengebied. Uw verwijzing naar het telefoongesprek met uw broer is louter een blote bewering net zoals uw claim dat uw telefoon door iemand anders gebruikt werd. Dat u psychologische problemen zou hebben wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Dat de rechter u in het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik (dd. 21.11.2018) oplegt om therapie te volgen om uw impulsiviteit en agressie te leren controleren toont op geen enkele wijze aan dat u ernstige psychologische problemen kent die een mogelijke verschoning zouden kunnen bieden voor de misdrijven waaraan u zich schuldig heeft gemaakt.

Uw verklaringen en uw paspoort doen dan ook geen afbreuk aan de objectieve vaststelling dat uw subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat u in België strafrechtelijk werd veroordeeld voor ernstig misdrijven.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden gewezen op het feit dat de vluchtelingenstatus u tot tweemaal toe werd geweigerd door het CGVS wegens de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw verzoek om internationale bescherming van 8 april 2010 oordeelde de RvV in zijn arrest van 25 januari 2013 dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus u hierom geweigerd dienden te worden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming van 16 juli 2013 oordeelde het CGVS dat u geen elementen aanbracht die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen weerleggen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Dient te worden vastgesteld dat u heden verklaringen aflegt die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas enkel bevestigen.

Zo verklaart u nu dat uw vader in 2007 werd ontvoerd maar dat hij na 18 maanden vrijkwam. In 2010 werd hij volgens uw huidige verklaringen opnieuw ontvoerd maar opnieuw vrijgelaten na betaling van losgeld. Op 31 juni 2019 werd hij volgens uw verklaringen samen met 15 andere personen neergeschoten omdat hij een oude functionaris van de Baathpartij was (CGVS 24/02/2022, p. 3).

Nog los van het feit dat u geen begin van bewijs kunt voorleggen aangaande de omstandigheden waarin uw vader zou zijn overleden, dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw verzoek om internationale bescherming van 22 januari 2010 verklaarde dat uw vader in 2008 overleed (DVZ Terugnameverzoek 28/01/2010, punt 8). Tijdens uw verzoek van 8 april 2010 verklaarde u op 14 oktober 2011 aan het CGVS dan weer dat uw vader in 2007 bij zijn aankomst op de luchthaven werd ontvoerd en dat hij sindsdien nog niet werd vrijgelaten omdat uw familie geen losgeld had betaald (CGVS 14/10/2011, p.11, 12, 26). In het kader van uw verzoek van 16 juli 2013 verklaarde u op 13 februari 2014 dat uw vader in 2008 werd ontvoerd en dat er sindsdien niet meer van hem werd vernomen (CGVS 13/02/2014, p. 7. , 12).

In het kader van datzelfde verzoek en tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat uw moeder en uw zus op 27 augustus 2012 werden vermoord. Op die avond vonden er liquidaties plaats in uw wijk, uw huis werd aangevallen en uw moeder werd verkracht. Toen zij roepend op straat kwam werd ze volgens uw toenmalige verklaringen samen met uw zus doodgeschoten (CGVS 13/02/2014, p. 7, 8). Nu verklaart u dan weer dat uw moeder en uw zus eind 2007 - begin 2008 werden vermoord. U stelt nu dat uw moeder per toeval werd geraakt toen ze een buurman gericht kwamen liquideren (CGVS 24/02/2022, p. 3, 5, 6). Een voorgehouden gebeurtenis waarover u tijdens de verzoeken die u indiende in 2010 overigens nooit sprak.

Het hoeft geen betoog dat dergelijke afwijkende verklaringen het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas enkel bevestigen. Bijgevolg kan er niet geconcludeerd worden dat u bij een terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals vastgelegd in art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in art. 48/4, §2, a) en b) zou lopen.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen. Het paspoort vormt enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. De documenten betreffende het overlijden van uw vader tonen hoogstens aan dat uw vader overleed. Geen van deze documenten bevat informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u persoonlijk bij een terugkeer naar Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/sites/default/files/>

[Country Guidance Iraq 2021.pdf](#) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqadiyah.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van groot belang voor de verschillende actoren.

Hoewel Diyala ook in het najaar van 2020 en het voorjaar van 2021 de provincie met het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Irak was, zijn de maandelijkse cijfers van het totale aantal veiligheidsincidenten voor de tweede helft van 2020 en de eerste helft van 2021 stabiel gebleven. Ten opzichte van de periode

2018-2019 is er in deze cijfers een licht dalende trend merkbaar. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze incidenten valt, is relatief beperkt gebleven. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Diyala gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten dan de andere provincies van Centraal-Irak, kan er niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie er van dien aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Diyala behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De activiteiten van ISIS bleven in 2020 en 2021 op een vergelijkbaar peil met het jaar daarvoor. Ook de gebieden waar ISIS in staat is om aanvalsoperaties uit te voeren zijn grotendeels hetzelfde gebleven als in 2019. De positie van de organisatie is bijgevolg geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. Vooral in de plattelandsen woestijngebieden waar de Iraakse veiligheidsdiensten slechts beperkt aanwezig zijn, beschikt ISIS over een zekere handelingsvrijheid. Vanuit deze onherbergzame gebieden zet ISIS hinderlagen op en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stamleiders, sjiieten en vermeende spionnen van de Iraakse autoriteiten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS. Als antwoord op de activiteiten van de organisatie worden er in 2020 en 2021 nog steeds anti-terreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige veiligheidsactoren. Vooral in de districten Khanaqin en Muqadiyah slaat ISIS regelmatig toe omwille van het veiligheidsvacuüm dat er ontstaan is. De onderbemanning van de PMF en het Iraakse leger in beide districten, in combinatie met de aanhoudende spanningen tussen de Iraakse en de Koerdische overheid inzake de toekomst van de betwiste gebieden, liggen aan de oorzaak hiervan. De veiligheidssituatie in de stad Khanaqin is relatief stabiel. De landelijke gebieden tussen Khanaqin en Jalawla vormen wel een actieterrein voor ISIS-cellen. De burgerbevolking lijdt er onder aanvallen op dorpsgemeenschappen, afpersing en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakt een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek neemt. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen hen beide, werd er door de Iraakse en Koerdische strijdmachten besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht.

Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiiitische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaeb Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In september 2021 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel bijna 240 000 personen. 71 972 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar

arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Diyala niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Diyala, Centraal-Irak. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 12 en 17 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 48/4, 55/5/1, 55/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt" (verzoeker doelt klaarblijkelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel). Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* een appreciatiefout werd gemaakt.

Verzoeker citeert of becommentarieert de door hem geschonden geachte bepalingen en rechtsbeginselen en haalt de redenen aan op basis waarvan de commissaris-generaal heeft beslist zijn subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de hervorming van de bestreden beslissing, zodat hij de subsidiaire beschermingsstatus behoudt, daar hij van mening is dat de door hem gepleegde feiten niet onder de definitie van "ernstig misdrijf" van artikel 55/4, § 1, (eerste lid), c), van de Vreemdelingenwet vallen. Hij beargumenteert dit als volgt:

"Zonder de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld te minimiseren, wil verzoeker aanvoeren dat deze feiten -tezamen of afzonderlijk- niet de vereiste ernst bereiken van artikels 55/5/1 juncto 55/4, §1, c) VW.

Zoals Uw Raad al heeft geoordeeld (arrest RvV nr. 243 183 dd. 27.10.2020):

"(...)"

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- *de aard van de daad;*
- *de straf: een verwijzing naar de maximumstraf die kan worden opgelegd kan worden gemaakt, of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;*
- *de werkelijke schade voor het slachtoffer of de eigendom;*
- *de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen, zoals de kwalificatie in het strafrecht.*

"Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, mutandis mutandis vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51)" (arrest RvV nr. 243 183 dd. 27.10.2020).

Uw Raad heeft nog geoordeeld (arrest nr. 236 778 dd. 11.06.2020):

« (...) »

Naast de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet er ook rekening worden gehouden met de omstandigheden van de zaak en namelijk met:

- *ten aanzien van het vonnis dd. 21.11.2018: het feit dat antecedenten qua geweldsdelicten afwezig waren en dat er een uitstel van de gevangenisstraf en boete werd verleend (mits inachtneming van voorwaarden);*
- *ten aanzien van het arrest dd. 04.02.2020: het feit dat de inbreukperiode loopt tussen 1 januari 2015 en 18 september 2018 en niet 1 december 2010 en 11 januari 2019, en is dus veel korter dan wat verwerende partij beweert;*
- *het feit dat de gepleegde feiten dateren van ten laatste 2018, dat wil zeggen meer dan vier jaar geleden;*
- *het feit dat verzoeker heeft terechtgestaan voor zijn veroordelingen;*
- *het feit dat hij ook probeert zich te re-integreren in de Belgische samenleving door te worden ingeschreven in het « Mod'action » -projectprogramma (stuk 3), en door psychologische zorgen te krijgen.*

De door verzoeker gepleegde feiten vallen dus niet onder de definitie van "ernstig misdrijf" van het artikel 55/4, §1, c) VW, en verzoekers subsidiaire beschermingsstatus mag niet "ingetrokken" worden."

In subsidiaire orde vraagt verzoeker dat de Raad verklaart dat *in casu* een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wegens een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Irak. Verzoeker zet hierover het volgende uiteen:

"Verzoeker is van mening dat uw Raad bevoegd is, conform artikel 39/2 Vw, om de motivering van het CGVS (over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 VW) te hervormen : het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 VW vormt deel van de beslissing onderworpen aan de controle van uw Raad (artikel 55/5/1, §3, VW, eigen onderstreping: "Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 »). De beslissing is in zijn geheel onderworpen aan de controle van Uw Raad, inbegrepen dit advies.

Volgens artikel 39/2 Vw kan de Raad "de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen", en de schatting van de risico's in geval van terugkeer maakt deel uit de beslissing van het CGVS en de motivering waarover uw Raad zich moet uitspreken. Volgens de devolutieve werking van het beroep in vollerechtsmacht moet de Raad zich ook uitspreken over de de risico's in geval van terugkeer, en de analyse van het CGVS daaromtrent.

De kwestie of dit advies een administratieve beslissing is op zich, is niet relevant, daar de wetgever heeft aangeduid dat het advies deel uitmaakt van de beslissing, en dat de Raad bevoegd is om die te hervormen.

In tegenstelling tot wat het CGVS heeft besloten is een verwijderingsmaatregel naar verzoeker zijn land van herkomst onverenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 VW.

Verzoeker zal een reëel risico op ernstige schade kennen in geval van terugkeer naar Irak. Dit wordt bevestigd op basis van de algemene informatie over de securitaire situatie in Diyala (regio van herkomst van verzoeker) maar ook op basis van het bijzonder profiel van verzoeker die het reëel risico op ernstige schade verhoogt.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er op dat moment in zijn regio van herkomst sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is, des te meer gezien het bijzonder profiel van verzoeker die het reëel risico op ernstige schade verhoogt.

Uit een heel recente rapport (waarnaar het CGVS niet verwijst in de bestreden beslissing) betreffende de veiligheidssituatie in Irak en in Diyala in het bijzonder, leest men (stuk 4; pg. 119 e.v.):

"(...)"

Bovendien bestaan er persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker die tonen aan dat hij specifiek geraakt zal worden bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Verzoeker is een soenniet van Arabische origine, afkomstig uit Baquba, provincie Diyala, Centraal-Irak.

Soennieten van Arabische origine worden vervolgd in Irak. In een heel recent rapport leest men het volgende (stuk 5, pg. 25 e.v.):

"(...)"

Daarnaast is verzoeker niet meer in zijn regio van herkomst geweest sinds 2007, dus meer dan 15 jaren geleden. Zou hij terugkeren kan verzoeker dus niet rekenen op een familiaal netwerk, daar de dood van zijn vader, moeder en zus niet in vraag werden gesteld en daar hij Irak heeft verlaten zoveel jaren geleden. In Iraq heeft hij nog een halfbroer, A(...), maar hij leeft in Koerdistan (pg. 3 en 4 van het gehoorverslag). Hij heeft ook een zus, R(...), maar die leeft ook in Koerdistan (pg. 3 en 4 van het gehoorverslag).

Verzoeker heeft dus niemand meer in zijn regio van herkomst. Het familiehuis werd er ook verwoest.

Er bestaan dus persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade door willekeurig geweld in zijn regio vergroten.

Verzoeker moet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden."

2.1.2. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker onder meer een attest van het Centre Public d'Action Sociale de Liège betreffende zijn inschrijving in een programma (stuk 3), een uittreksel uit het Country of Origin Information Report "Iraq. Security Situation" van EUAA van januari 2022 (stuk 4) en een uittreksel uit het Country of Origin Information Report "Iraq – Targeting of Individuals" van EUAA van januari 2022 (stuk 5).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van de artikelen 39/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

2.2.1.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 12 en 17 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, meer bepaald in de artikelen 55/2 en 55/4 van deze wet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 12 en 17 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.2.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken nu er gelet op verzoekers veroordelingen door de correctionele rechtbank van Luik op 21 november 2018 en het hof van beroep van Luik van 4 februari 2020 ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, (eerste lid), c), van de Vreemdelingenwet verantwoorden en de redenen die hij aanbracht een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen. Deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.2.3.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door

een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, januari 2016) blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

“Er dient te worden gewezen op nieuw elementen in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik van 21 november 2018 en een arrest van het Hof van Beroep te Luik van 4 februari 2020:

A. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik (dd. 21.11.2018) blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 14 maanden (met uitstel van vijf jaar) wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en verboden wapendracht op 19 januari 2017 en wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen op 3 oktober 2017.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. Het vonnis stelt dat de feiten bewezen worden geacht, blijk geven van een criminele ingesteldheid, en enkel kunnen leiden tot de zwaarste straf. Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met:

- de onaanvaardbare aantasting van de fysieke integriteit van anderen;*
- het geweld waarmee de fysieke agressie gepaard ging en die leidde tot werkonbekwaamheid van het slachtoffer;*
- de duidelijke neiging om problemen op te lossen middels fysiek geweld;*
- het feit dat betrokkene zich niet bewust is van het onaanvaardbaar karakter van zijn daden;*
- het strafblad van betrokkene, dat zich op dat moment “beperkte” tot verkeersovertredingen.*

Gezien de afwezigheid van antecedenten qua geweldsdelicten werd uitstel van de gevangenisstraf (en boete) verleend, mits inachtneming van een aantal voorwaarden.

B. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Luik van 4 februari 2020 blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar aangezien u zich (...) schuldig maakte aan mensensmokkel, met als omstandigheid dat u misbruik maakte van de kwetsbare situatie waarin uw slachtoffers zich bevonden en aan bendevoering; en dat u zich op 27 september 2015 schuldig maakte aan bedreigingen, zowel mondeling als via handelingen.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde arrest blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. De handelingen worden als één strafbaar geheel beschouwd waarvoor slechts één straf toepasselijk is, namelijk de zwaarste, en waar bij de bepaling van de strafmaat volgende elementen in overweging werden genomen:

- De aard en de ernst van de feiten;
- de schending van de openbare trouw;
- het manifest gebrek aan enig respect ten aanzien van de regels met betrekking tot de toegang tot het territorium, en de sociale norm dat het niet is toegestaan om deze ongestraft te overtreden;
- de omstandigheid dat de betrokkenen gedreven door illegaal winstbejag minachting toonden voor enige morele of sociale overweging;
- de dringende noodzaak om de betrokkenen te ontraden in hun misdadigheid te volharden.

Tegelijk hield het Hof van Beroep rekening met de mate waarin u bij de feiten betrokken was en de vaststelling dat uw bijdrage aan de u ten laste gelegde feiten minder belangrijk was dan die van uw kompaan.

Gezien het bovenstaande kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, §2 ingetrokken.

U werd op 24 februari 2022 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U stelt immers dat u nooit iets met mensensmokkel te maken zou hebben gehad. U beweert dat uw paspoort dit bewijst aangezien er geen stempels in voorkomen terwijl mensensmokkelaars veel reizen. Verder verwijst u naar een telefoongesprek met uw broer die ook naar België wilde komen. U zou toen gezegd hebben dat u hem niet kon helpen en dat hij zijn eigen weg moest zoeken, wat volgens u ook bewijst dat u geen mensensmokkelaar was. Voorts stelt u dat u enkel mondelinge dreigementen zou hebben geuit en geen wapens zou hebben gedragen. De rechter zou u gezegd hebben dat u psychologische problemen had en dat u zich moest laten behandelen. U geeft eveneens aan dat iemand anders uw telefoon zou hebben gebruikt waardoor u veroordeeld werd (CGVS 24/02/2022, p. 4, 5).

Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze verklaringen allerminst volstaan om de pertinente en uitgebreide vaststellingen die tot uw veroordeling(en) hebben geleid en die duidelijk staan weergegeven in het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik (dd. 21.11.2018) en het arrest van het Hof van Beroep te Luik (dd. 4.02.2020) te weerleggen.

Het feit dat er geen stempels in uw paspoort voorkomen bewijst uiteraard niet dat u niet betrokken was bij mensensmokkel. Zoals in het arrest staat aangegeven opereerde u vanuit België en reisde u binnen Schengengebied. Uw verwijzing naar het telefoongesprek met uw broer is louter een blote bewering net zoals uw claim dat uw telefoon door iemand anders gebruikt werd. Dat u psychologische problemen zou hebben wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Dat de rechter u in het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik (dd. 21.11.2018) oplegt om therapie te volgen om uw impulsiviteit en agressie te leren controleren toont op geen enkele wijze aan dat u ernstige psychologische problemen kent die een mogelijke verschoning zouden kunnen bieden voor de misdrijven waaraan u zich schuldig heeft gemaakt.

Uw verklaringen en uw paspoort doen dan ook geen afbreuk aan de objectieve vaststelling dat uw subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat u in België strafrechtelijk werd veroordeeld voor ernstig misdrijven."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker voert een aantal omstandigheden aan waarmee volgens hem rekening moet worden gehouden, doch deze omstandigheden zijn niet van aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de vaststelling *in casu* dat verzoeker veroordeeld werd voor ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet en dat zijn subsidiaire beschermingsstatus om die reden dient te worden ingetrokken.

Zo wijst verzoeker ten aanzien van het vonnis van 21 november 2018 op "*het feit dat antecedenten qua geweldsdelicten afwezig waren en dat er een uitstel van de gevangenisstraf en boete werd verleend (mits inachtneming van voorwaarden)*". De Raad merkt op dat het gegeven dat in het vonnis van de correctionele rechtbank van Luik op datum van uitspraak, zijnde 21 november 2018, rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker op dat moment nog niet was veroordeeld voor geweldsdelicten niet wegneemt dat uit het latere arrest van het hof van beroep te luik van 4 februari 2020 blijkt dat verzoeker zich op 27 september 2015 schuldig heeft gemaakt aan bedreigingen tegen meerdere personen, zowel verbaal als via handelingen. De Raad wijst erop dat verzoeker voor deze feiten alsook voor zijn betrokkenheid bij mensensmokkel en bendevoering veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van 24.000 euro (of vervangende gevangenisstraf van één maand) zonder uitstel. In zijn arrest is het hof van beroep van Luik van oordeel dat het toekennen van de gunstmaatregel van

uitstel aan verzoeker niet kan beantwoorden aan de vereisten van een passende bestraffing gelet op (i) de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten, (ii) persoonlijkheidselementen van verzoeker die naar voren komen uit het onderzoek van de procedurestukken en zijn verschijning voor het hof, (iii) de omstandigheid dat hij niet langer over een titel van verblijf op het grondgebied van het Rijk beschikt, en (iv) de dringende noodzaak om hem bewust te maken van de precieze omvang van de plichten die op hem rusten (administratief dossier, stuk 7, 'Landeninformatie', arrest van 4 februari 2020, p. 22-23). Waar verzoeker terecht opmerkt dat de door het hof van beroep te Luik in zijn hoofde weerhouden periode van inbreuk wat betreft mensensmokkel en bendevoorming loopt van 1 januari 2015 tot 18 september 2018 en niet van 1 december 2010 tot 11 januari 2019, doet dit gegeven geen afbreuk aan het oordeel in het arrest van 4 februari 2020 dat de betrokken feiten ernstig zijn. Verder doet het gegeven dat de gepleegde feiten inmiddels van 2018 dateren en verzoeker hiervoor heeft terechtgestaan niets af aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat uit de motivering en de strafmaat van voormeld arrest duidelijk blijkt dat het ernstige feiten betreft, zoals door de commissaris-generaal wordt toegelicht en door verzoeker niet wordt betwist. Het argument, tot slot, dat verzoeker zich probeert te re-integreren in de Belgische samenleving, ter staving waarvan hij een attest voegt dat doet blijken van zijn inschrijving in het programma van het project 'Mod'action' in het kader van het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), en psychologische zorgen krijgt, ter staving waarvan verzoeker geen stukken bijbrengt, is naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te kunnen werpen op de ernst van de door verzoeker gepleegde misdrijven.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen, met name deelname aan mensensmokkel en bendevoorming en het uiten van bedreigingen, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 21 februari 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus, te meer nu de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel is dat de verklaringen afgelegd door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 24 februari 2022 niet van die aard zijn om het behoud van de status te rechtvaardigen. De motieven daaromtrent worden niet betwist noch weerlegd en blijven gehandhaafd. De door verzoeker in het kader van dit persoonlijk onderhoud neergelegde stukken, met name zijn Iraaks paspoort, de overlijdensakte van zijn vader en een foto en video-opname van het graf van zijn vader, hebben betrekking op verzoekers identiteit respectievelijk het overlijden van zijn vader en kunnen geen afbreuk doen aan de appreciatie *in casu* met betrekking tot de ernst van de door verzoeker gepleegde misdrijven.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

2.2.3.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift op dit punt een andere mening is toegedaan en argumenteert, onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5) dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, is zijn betoog niet dienstig.

2.2.3.3. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 21 februari 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT